

LECTIO DIVINA SEGÉDANYAG

a szentmise evangéliumi szakaszához

Jn 15, 9-17

Húsvét 6. vasárnap („B” év)

Maradjatok meg az én szeretetemben!

PÉCSI EGYHÁZMEGYE

„REMÉNYT ÉS JÖVŐT ADOK NEKTEK”
(JEREMIÁS 29,11)

+ EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Maradjatok meg az én szeretetemben!

Abban az időben Jézus ezt mondta tanítványainak: Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg az én szeretetemben. Ha megtartjátok parancsaimat, megmaradtok szeretetemben, ahogy én is megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok az ő szeretetében. Ezeket azért mondtam nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömötök ezzel teljes legyen. Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket. Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint annak, aki életét adja barátaiért.

Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit parancsolok nektek. Nem mondalak titeket többé szolgának, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Barátaimnak mondalak benneteket, mert mindazt, amit hallottam Atyámtól, tudtul adtam nektek. Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és arra rendeltelek, hogy elmenjeteek és gyümölcsöt hozzatok: maradandó gyümölcsöt. Bármit kértek az Atyától az én nevében, megadja nektek. Azt parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást!

1. LECTIO – OLVASÁS

1.1. GÖRÖG SZÖVEG SZÓ SZERINTI FORDÍTÁSA

⁹ καθὼς ἠγάπησέν με ὁ πατήρ, καὶ γὰρ ὑμᾶς ἠγάπησα, μείνατε ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐμῇ.

Amint szeretett engem az Atya, én is titeket szerettelek: maradjatok meg az én szeretetemben.

¹⁰ ἐὰν τὰς ἐντολὰς μου τηρήσητε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου, καθὼς ἐγὼ τὰς ἐντολὰς τοῦ πατρὸς μου τετήρηκα καὶ μένω αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγάπῃ.

Ha a parancsaimat megőrzitek, meg fogtok maradni a szeretetemben, amint én megőriztem Atyám parancsait és megmaradok a szeretetében.

¹¹ ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα ἡ χαρὰ ἢ ἐμῆ ἐν ὑμῖν ἢ καὶ ἡ χαρὰ ὑμῶν πληρωθῇ.

Ezeket elmondtam nektek, hogy az én örömöm bennetek legyen, és az örömötök teljes legyen.

¹² Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἢ ἐμῆ ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς.

Ez az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint szerettelek titeket.

¹³ μεῖζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ.

Nagyobb szeretete senkinek sincs ennél, hogy valaki az életét odaáldozza (odaadja) barátaiért.

¹⁴ ὑμεῖς φίλοι μου ἐστε ἐὰν ποιῆτε ἃ ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν.

Ti barátaim vagytok, ha megteszitek, amiket én parancsolok nektek.

¹⁵ οὐκέτι λέγω ὑμᾶς δούλους, ὅτι ὁ δοῦλος οὐκ οἶδεν τί ποιεῖ αὐτοῦ ὁ κύριος· ὑμᾶς δὲ εἶρηκα φίλους, ὅτι πάντα ἃ ἤκουσα παρὰ τοῦ πατρὸς μου ἐγνώρισα ὑμῖν.

Nem mondalak már titeket rabszolgáknak, mert a rabszolga nem tudja, mit tesz az ura: titeket viszont barátoknak mondtalak, mert mindazokat, amiket hallottam Atyámtól, megismertettem veletek.

¹⁶ οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς, καὶ ἔθηκα ὑμᾶς ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ καρπὸν φέρητε καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν μένη, ἵνα ὅ τι ἂν αἰτήσητε τὸν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου δῶ ὑμῖν.

Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki titeket, és arra rendellek titeket, hogy ti elmenjete és gyümölcsöt hozzatok, és a gyümölcsötök megmaradjon, hogy amit ha kértek az Atyától a nevemben, megadja nektek.

¹⁷ ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.

Ezeket parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást.

1.2. NOVA VULGATA ÉS MAGYAR FORDÍTÁSOK

NOVA VULGATA

Szent István Társulat fordítása

Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat fordítása

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

⁹ **Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben.**

⁹ Ahogy engem szeretett az Atya, úgy szerettelek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben.

⁹ ***Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben.***

⁹ *A miképen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben.*

⁹ Azzal a szeretettel szerettelek titeket, amellyel engem szeretett az Atya. Maradjatok meg az én szeretetemben!

¹⁰ SI PRAECEPTA MEA SERVAVERITIS, MANEBITIS IN DILECTIONE MEA, SICUT EGO PATRIS MEI PRAECEPTA SERVAVI ET MANEO IN EIUS DILECTIONE.

¹⁰ **Ha teljesítitek parancsaimat, megmaradtok szeretetemben, amint én is megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok szeretetében.**

¹⁰ Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben, mint ahogy én is megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok az ő szeretetében.

¹⁰ ***Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben, amint én is megtartottam Atyám parancsait és szeretetében maradok.***

¹⁰ *Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; a miképen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében.*

¹⁰ Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben, ahogyan én megtartottam Atyám parancsolatait, és megmaradok szeretetében.

¹¹ HAEC LOCUTUS SUM VOBIS, UT GAUDIUM MEUM IN VOBIS SIT, ET GAUDIUM VESTRUM IMPLEATUR.

¹¹ **Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek is, és teljes legyen az örömötök.**

¹¹ Azért mondtam nektek ezeket, hogy az én örömöm bennetek legyen, és örömötök teljes legyen.

¹¹ ***Ezeket azért mondtam nektek, hogy az én örömöm legyen tibennetek és örömtök ezzel teljes legyen.***

¹¹ *Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon ti bennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék.*

¹¹ Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömtök teljessé legyen.

¹² HOC EST PRAECEPTUM MEUM, UT DILIGATIS INVICEM, SICUT DILEXI VOS;

¹² **Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket.**

¹² Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket.

¹² ***Ez az én parancsom: szeressétek egymást, mint ahogy én szeretlek titeket.***

¹² *Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, a miképen én szerettelek titeket.*

¹² Ez az én parancsolatom: szeressétek egymást azzal a szeretettel, amellyel én szerettelek benneteket.

¹³ MAIOREM HAC DILECTIONEM NEMO HABET, UT ANIMAM SUAM QUIS PONAT PRO AMICIS SUIS.

¹³ **Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért.**

¹³ Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint ha valaki életét adja barátaiért.

¹³ ***Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért.***

¹³ *Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.*

¹³ Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint aki életét adja azokért, akiket szeret.

¹⁴ VOS AMICI MEI ESTIS, SI FECERITIS, QUAE EGO PRAECIPIO VOBIS.

¹⁴ **Ha megteszitek, amit parancsolok nektek, a barátaim vagytok.**

¹⁴ Ti a barátaim vagytok, ha megteszitek, amiket parancsolok nektek.

¹⁴ ***Ti barátaim vagytok, ha megteszitek, amit parancsolok nektek.***

¹⁴ *Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, a miket én parancsolok néktek.*

¹⁴ Ti a barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek.

¹⁵ IAM NON DICO VOS SERVOS, QUIA SERVUS NESCIT QUID FACIT DOMINUS EIUS; VOS AUTEM DIXI AMICOS, QUIA OMNIA, QUAE AUDIVI A PATRE MEO, NOTA FECI VOBIS.

¹⁵ **Nem nevezlek többé szolgának benneteket, mert a szolga nem tudja, mit tesz ura. Barátaimnak mondalak benneteket, mert amit hallottam Atyámtól, azt mind tudtul adtam nektek.**

¹⁵ Már nem mondalak benneteket szolgáknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Barátaimnak mondtalak titeket, mert mindent, amit hallottam Atyámtól, tudtul adtam nektek.

¹⁵ ***Már nem mondalak titeket szolgáknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Barátaimnak mondalak titeket, mert mindent tudtul adtam nektek, amit Atyámtól hallottam.***

¹⁵ *Nem mondalak többé titeket szolgáknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátaimnak mondtalak; mert mindazt, a mit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek.*

¹⁵ Többé nem mondalak titeket szolgáknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Barátaimnak mondtalak benneteket, mert mindazt, amit hallottam Atyámtól, tudtul adtam nektek.

¹⁶ NON VOS ME ELEGISTIS, SED EGO ELEGI VOS ET POSUI VOS, UT VOS EATIS ET FRUCTUM AFFERATIS, ET FRUCTUS VESTER MANEAT, UT QUODCUMQUE PETIERITIS PATREM IN NOMINE MEO, DET VOBIS.

¹⁶ **Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak benneteket, s arra rendeltelek, hogy menjete, teremjete gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt. Akkor mindent megad nektek az Atya, amit a nevemben kértek tőle.**

¹⁶ Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket. Arra rendeltelek benneteket, hogy elmenjete, teremjete gyümölcsöt, és gyümölcsötök megmaradjon, s hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.

¹⁶ ***Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket és arra rendeltelek, hogy munkátokkal gyümölcsöt hozzatok: maradandó gyümölcsöt. Akkor mindent megad nektek az Atya, amit a nevemben kértek tőle.***

¹⁶ *Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és a ti gyümölcsötök megmaradjon; hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek.*

¹⁶ Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak ki benneteket; és arra rendeltelek titeket, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon azért, hogy bármit kértek is az Atyától az én nevemben, megadja nektek.

¹⁷ HAEC MANDO VOBIS, UT DILIGATIS INVICEM.

¹⁷ **Ezt a parancsot adom nektek: szeressétek egymást!**

¹⁷ Azt parancsolom nektek: szeressétek egymást!

¹⁷ ***Ez az én parancsom: szeressétek egymást!***

¹⁷ *Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétek.*

¹⁷ Ezt parancsolom nektek: szeressétek egymást!

1.3. BEHATÁROLÁS

A szakasz Jézus búcsúbeszédén belül (Jn 14-17) az igazi szőlőtő és a szőlővenyigék szimbolikus képe után (Jn 15,1-8) található meg (Jn 15,9-17).

1.4. SZÓ SZERINTI ÜZENET

A „szeretni” és a „szeretet” kulcsszavak feltárják, hogy az evangélista mit akart elsősorban kifejezni ebben a perikópában:

- Az Atya és a Fiú között mély, bensőséges szeretet-kapcsolat van.
- Ebből a szentháromságos szeretetből források Jézusnak a tanítványok iránti szeretete, akiket kiválaszt, akiknek feltárja az Atyát, s akiket barátainak nevez.
- Továbbá e szeretet-logika alapján a Mester arra hívja tanítványait, hogy ők is így viszonyuljanak egymás felé. Rámutat arra, hogy a szeretet elsősorban nem egy kellemes érzés csupán, hanem döntés a másik ember mellett, áldozathozatal, az élet odaadása a másikért. S az lesz a jézusi tanítvány ismérve, hogy úgy szeret, ahogyan a Mestere szeret (vö. Jn 13,34-35; 15,12).
- A „megmaradni a szeretetben” szókapcsolat pedig egyrészt arra világít rá (Jn 15,9-10), hogy az Atya hűségesen szereti a Fiút, és Jézus a tanítványokat (ők a szeretet alanyai), másrészt pedig, hogy a tanítványok szeressék Jézust, illetve, hogy a Fiú szereti az Atyát (Jézus a tanítványok szeretetének, az Atya pedig a Fiú szeretetének a „tárgya”).

1.5. KULCSSZAVAK RÖVID ELEMZÉSE

ἀγαπάω (ágápáó): szeretni (Jn 15,9.12.17)

Ez a görög ige a szeretetnek a legmagasabb fokát írja le: a feltétel nélküli, ingyenes, önmagát odaajándékozó, oblatív szeretetet. Ez a János számára kedvelt szó kifejezi:

- az Atya és a Fiú közötti szeretetet (vö. pl. Jn 3,35; 10,17; 14,31; 15,9; 17,23-24.26).
- Istennek az emberek iránti szeretetét (vö. pl. Jn 3,16; 1Jn 4,10-11).
- Jézusnak az emberek, a tanítványok iránti szeretetét (vö. pl. Jn 11,5; 13,1.23.34; 14,21; 15,9.12; 19,26; 21,7.20).
- A tanítvány(ok)nak az Úr iránti (vö. pl. Jn 14,15.21.23.28; 21,15-16; 1Jn 4,10.20-21), illetve egymás iránti szeretetét (vö. pl. Jn 13,34; 15,12.17; 1Jn 3,11.18.23; 4,7.11-12.21; 5,2; 2Jn 5).

εκλέγομαι (*eklegomáj*): kiválasztani, kiszemelni (Jn 15,16)

Ez az ige a kiválasztás tényét hangsúlyozza. János evangéliumában legtöbbször Jézus az alanya ennek a cselekvésnek, ami a tanítványokra utal. Az isteni Mester az, aki kiválasztotta a tanítványait (Jn 6,70; 13,18; 15,16.19), akikkel szoros, bensőséges kapcsolatban áll. A kiválasztás tehát nem érdem, hanem ajándék!

φίλος (*filosz*): barát (Jn 15,13-15)

A „barát” kifejezést Jézus a János-evangéliumban a következő személyekre mondja:

- Keresztelő Jánosra, a Vőlegénynek (jelképesen Jézusnak) a barátjára, aki hallgatja az Úr szavát és örül neki (Jn 3,29).
- Lázárra, Jézus és a tanítványok barátjára, akit a Mester feltámaszt (Jn 11,11).
- a felebarátra, illetve a tanítványaira (Jn 15,13-15).

A szó mindegyik esetben egy bensőséges, meghitt, személyes kapcsolatra utal.

1.6. KONTEXTUÁLIS – KÁNONI PÁRHUZAMOK

Párhuzamok János evangéliumán belül

Jn 3,29 A menyasszony a vőlegényé. A vőlegény barátja csak ott áll mellette, és szívből örül a vőlegény hangját hallva. Ez az örömöm most teljes lett.

Jn 3,35 Az Atya szereti a Fiút, s mindent a kezébe adott.

Jn 6,38 Mert nem azért szálltam alá a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem meg, hanem annak akaratát, aki küldött.

Jn 8,29 Aki küldött, velem van, nem hagyott magamra, mert mindig azt teszem, ami tetszésére van.

Jn 8,31 Jézus a benne hívő zsidókhoz fordult: „Ha kitartotok tanításomban, valóban tanítványaim lesztek”

Jn 10,14-15 Én vagyok a jó pásztor, ismerem enyéimet, és enyéim is ismernek engem, mint ahogy az Atya ismer engem és én ismerem az Atyát. Életemet adom a juhokért.

Jn 13,1 Húsvét ünnepe előtt történt: Jézus tudta, hogy elérkezett az óra, amikor a világból vissza kell térnie az Atyához, mivel szerette övéit, akik a világban maradtak, mindvégig szerette.

Jn 13,18 Nem mindnyájatokról mondom ezt, mert hiszen tudom, kiket választottam ki. De be kell teljesednie az Írásnak: »Aki kenyereket eszi, sarkát emelte ellenem.«

Jn 13,34 Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást.

Jn 14,13-14 s amit a nevemben kértek, azt megteszem nektek, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiúban, bármit kértek a nevemben, megteszem nektek.

Jn 14,15 Ha szerettek, tartsátok meg parancsaimat

Jn 14,31 De a világ így tudja meg, hogy szeretem az Atyát, és végbeviszem, amivel az Atya megbízott. Keljetez föl, menjünk innét!

Jn 15,2 Minden szőlővesszőt, amely nem hoz gyümölcsöt, lemetsz rólam, azt pedig, amely terem, megtisztítja, hogy még többet teremjen.

Jn 15,5 Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz. Hisz nélkülem semmit sem tehettek.

Jn 16,21-24 Az asszony is szomorú, aki szül, mert elérkezett az órája. Amikor azonban megszületik a gyermeke, azon való örömeben, hogy ember született a világra, nem gondol többé a gyötrelmeire. Így most ti is szomorúak vagytok. De viszontlátlak benneteket, s akkor majd örül a szívetek, és örömtöket nem veheti el tőletek senki. Azon a napon már nem kérdeztek tőlem semmit. Bizony, bizony, mondom nektek: Bármit kértek az Atyától a nevemben, megadja nektek. Eddig nem kértetek semmit a nevemben. Kérjétek és kaptok, hogy örömtök teljes legyen.

Jn 17,13 Most visszatérek hozzád, ezeket pedig elmondom a világban, hogy örömöm teljesen az övék legyen.

Jn 17,23 én bennük, te bennem, hogy így ők is teljesen egyé legyenek, s megtudja a világ, hogy te küldtél engem, és szereted őket, amint engem szeretted.

Szinoptikus párhuzamok

Mt 12,50 Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az nekem mind testvérem, nővérem és anyám.

Mk 10,45 Hisz az Emberfia nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.

Mk 12,31 A második így szól: Szeresd felebarátodat, mint saját magadat! Ezeknél nincs nagyobb parancs.

Lk 12,4 Nektek, barátaimnak mondom: Ne féljétek azoktól, akik a testet ugyan megölik, de aztán semmi többet nem tehetnek.

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Kiv 33,11 Az Úr szemtől szemben beszélt Mózesnek, ahogy az ember a barátjával beszél. Azután visszatért a táborba, szolgálja azonban, az ifjú József, Nun fia, nem hagyta el a sátorát.”

MTörv 7,6 Mert te az Úr, a te Istened szent népe vagy, téged választott ki az Úr, a te Istened a föld népei közül a maga népének.

Bölcs 3,9 Akik benne bíztak, akkor majd megismerik az igazságot, és akik hűek voltak, szeretetben nála maradnak, mert kegyelem és irgalom lesz választottjainak osztályrészük.”

Róm 1,13 Tudtotokra adom, testvérek, hogy már többször szándékoztam hozzátok menni, de mindig akadályba ütközött. Szerettem volna közöttetek is elérni némi eredményt, mint a többi pogány nép között.

Róm 5,6-8 Amikor még erőtlenek voltunk, Krisztus éppen akkor meghalt a bűnösökért, noha az igazért is alig hal meg valaki, legfőljebb jó emberért vállalják a halált. Isten azonban azzal tesz tanúságot irántunk való szeretetéről, hogy Krisztus meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk.

Róm 6,20-23 Míg ugyanis a bűnnek szolgáltatok, az igazsággal szemben szabadok voltatok. Mi hasznok volt akkor abból, ami miatt most szégyenkeztek? Hiszen annak vége a halál. Most azonban felszabadultatok a bűn alól, és Isten szolgálói lettetek. Gyümölcsötök a megszentelődés, célotok az örök élet. Mert a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi ajándéka azonban az örök élet Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.

Jak 2,23 Így teljesült az Írás szava: „Ábrahám hitt Istennek, ez megigazulására vált” és: „Isten barátjának” nevezték.”

1Jn 1,4 S azért írjuk ezeket nektek, hogy örömünk teljes legyen.

1Jn 2,5 De aki megtartja tanítását, abban Isten szeretete valóban tökéletes. Innen tudjuk, hogy őbenne vagyunk.

1Jn 3,11.23 De aki megtartja tanítását, abban Isten szeretete valóban tökéletes. Innen tudjuk, hogy őbenne vagyunk. (...) Bármit kérünk, megkapjuk tőle, hisz megtartjuk parancsait, és ami tetszik neki, azt tesszük.

1Jn 3,16 A szeretetet arról ismerjük fel, hogy ő életét adta értünk. Nekünk is kötelességünk életünket adni testvéreinkért.

1Jn 4,10 A szeretet nem abban áll, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy ő szeret minket, és elküldte a Fiát bűneinkért engesztelésül.

1Jn 5,3 Mert az az Isten iránti szeretet, hogy megtartjuk parancsait. Parancsai nem nehezek.”

2Jn 5 És most kérlek, Úrnő, nem mintha új parancsról írnék neked, hisz ez kezdet óta parancsunk: Szeressük egymást!

2. MEDITATIO – ELMÉLKEDÉS

2.1. PATRISZTIKUS NÉZŐPONT

Lyoni Szent Ireneusz: Természeti törvényeink közösek az övékkel (a zsidókéval), mert tőlük erednek, viszont nálunk fejlődtek tovább és értek teljességbe – hiszen Istennek engedelmeskedni annyit tesz, hogy követjük Igéjét, szeretjük Őt mindenek felett és szeretjük embertársunkat, mint önmagunkat (az embernek a másik ember a felebarátja), tartózkodunk a rosszindulatú cselekedetektől. Mindez közös bennünk és ugyanarról az egy Úrról tesz tanúságot. Ő pedig nem más, mint az Isten Igéje, aki elsőként Istenhez vonzotta szolgálóit, majd megszabadította őket rabságukból, ahogy ő maga tudtára adja tanítványainak: „Nem mondalak titeket többé szolgának, mert a szolgáló nem tudja, mit tesz az ura. Barátainak mondalak benneteket, mert mindazt, amit hallottam Atyámtól, tudtul adtam nektek.” (Jn 15, 15). Amikor arról beszél, hogy “nem mondalak titeket többé szolgának”, az egész bizonyosan azt jelenti, hogy Ő (...) visszaadta nekik szabadságukat. (...) Végül pedig tanítványait Isten barátainak nevezi, amivel kinyilvánítja, hogy Ő az Ige, akit tudatosan követve és Tőle semmit meg nem tagadva Ábrahám a hit nagylelkűsége által “Isten barátjává lett” (vö. Jak 2,23).

2.2. TANÍTÓHIVATALI NÉZŐPONT

2.2.1. KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA

214. Isten, „Ő, aki Van”, úgy nyilatkoztatta ki magát Izraelnek, mint aki „gazdag az irgalomban és a hűségben” (Kiv 34,6). E két fogalom fejezi ki az isteni név gazdagságának lényegét. Isten minden művében megmutatja a maga jóakarátát, jóságát, kegyelmét és szeretetét, de megbízhatóságát, türelmét, hűségét és igazságát is. „Hálát adok nevednek irgalmasságodért és hűségedért” (Zsolt 138,2). Ő az Igazság, mert „Isten világosság, és benne nincs sötétség” (1Jn 1,5); ő a Szeretet – ahogyan ezt János apostol tanítja (1Jn 4,8).

218. Történelme folyamán Izrael fölfedezhette, hogy Istennek ahhoz, hogy önmagát kinyilatkoztassa és Izraelt az összes nép közül kiválassza, hogy az övé legyen, egyetlen motívuma volt: az Ő ingyenes szeretete. Izrael a prófétái által megértette, hogy Isten ugyancsak szeretetből megmenti, s hűtlenségét és bűneit szüntelenül megbocsátja.

219. Isten szeretete Izrael iránt hasonlít az atya fia iránti szeretetéhez. Isten szeretete erősebb, mint az anya gyermekei iránti szeretete. Isten jobban szereti népét, mint a vőlegény a menyasszonyát; ez a szeretet le fogja győzni a leggonoszabb hűtlenségeket is; el fog menni a legdrágább ajándékig: „Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte” (Jn 3,16).

220. Isten szeretete „örök” (Iz 54,8). „Mert a hegyek is megindulhatnak, és megrendülhetnek a halmok, de az én irgalmasságom nem távozik el tőled” (Iz 54,10). „Örök szeretettel szerettelek téged, ezért vontalak magamhoz irgalmasságban” (Jer 31,3).

221. Szent János még tovább megy, és azt mondja: „Isten a szeretet” (1Jn 4,8.16). Maga Isten léte a Szeretet. Amikor az idők teljességében elküldi egyszülött Fiát és a Szeretet Lelkét, Isten kinyilatkoztatja a maga legbensőbb titkát: Ő maga örök szeretetközlés – Atya, Fiú és Szentlélek –, és arra rendelt bennünket, hogy ennek legyünk részesei.

1822. A szeretet az az isteni erény, amellyel Istent önmagáért mindenekfölött szeretjük, felebarátunkat pedig úgy szeretjük, mint önmagunkat, Isten szeretetéért.

1823. Jézus a szeretetből új parancsot alkotott. Övéit „mindvégig” szeretve (Jn 13,1), kinyilvánítja az Atya szeretetét, amelyet Ő maga kap. A tanítványok egymást szeretve Jézus szeretetét utánozzák, amelyet ők is kapnak. Ezért mondja Jézus: „Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg az én szeretetemben” (Jn 15,9). Továbbá: „Ez az én parancsom, hogy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket” (Jn 15,12).

1826. Szeretet nélkül, mondja az Apostol, „semmi vagyok”. Bármiféle kiváltság, szolgálat vagy erény (...), ha szeretetem nincs, „mit sem használ nekem”. A szeretet fölülmúl minden erényt. Első az isteni erények között: „Megmarad a hit, a remény és a szeretet, ez a három, de közülük a legnagyobb a szeretet” (1Kor 13,13).

1828. A szeretettől áthatott erkölcsi élet gyakorlata a keresztyén embernek Isten fiainak lelki szabadságát adja. Már nem rabszolgaként áll Isten előtt, szolgálai félelemben, nem is

fizetséget kereső béresként, hanem mint fiú, aki válaszol annak szeretetére, aki „előbb szeretett minket” (1Jn 4,19):

Ugyanis vagy a büntetés miatti félelemből fordulunk el a rossztól, és akkor szolgálalkúek vagyunk; vagy a jutalom gyümölcsét keresve saját hasznunkra teljesítjük a parancsokat, és így a béresekhez válunk hasonlónak; vagy a Törvényhozónk iránti megbecsülés és szeretet miatt (...), s így fiakká válunk.

1829. A szeretetnek gyümölcsei az öröm, a béke és az irgalmasság; jótékonyt igényel és testvéri feddést; jóakaró; kölcsönösséget ébreszt, kitartó, anélkül hogy a magát keresné, és bőkezű; barátság és közösség:

„Ez minden cselekedetünk beteljesedése, a szeretet. Itt van a célunk: emiatt futunk; feléje futunk; ha odaérünk hozzá, meg fogunk nyugodni.”

2709. Mi a szemlélődő imádság? Avilai Szent Teréz így válaszol: „A belső ima megítélésem szerint nem más, mint barátság, melyben gyakran négy szemközt beszélünk azzal, akiről tudjuk, hogy szeret minket.”

A szemlélődő ima azt keresi, „akit szeret a lelkem” (Én 1,7): Jézust – és benne az Atyát – keresi, mert a szeretet kezdete mindig az utána való vágyakozás; és tiszta hittel keresi Őt, azzal a hittel, amelynek hatására Belőle megszületünk és Benne élünk. A szemlélődő imádságban is elmélkedhet még az ember, de a tekintet már az Úrra irányul.

659. „Az Úr Jézus, miután ezeket mondta, fölvetetett a mennybe és leült az Isten jobbán” (Mk 16,19). Krisztus teste föltámadásának pillanatától megdicsőült, amint azt az új és természetfölötti tulajdonságai mutatják, melyekkel attól kezdve állandóan rendelkezik. De negyven napon át, amikor tanítványaival bensőségesen együtt evett és ivott és az Országról tanította őket, dicsősége még a megszokott emberség körvonalai alatt elfátyolozott marad. Jézus utolsó megjelenését az zárja le, hogy embersége visszavonhatatlanul belép az isteni dicsőségbe, melyet a felhő és az ég – ahol ettől kezdve Isten jobbán ül – jelez. Végül teljesen kivételes és egyedülálló módon Pálnak – „mint egy elvetéltnek” (1Kor 15,8) – egy utolsó jelenésben megmutatkozik, mellyel apostollá teszi őt.

661. Ez az utolsó lépés szoros egységben marad az elsővel, azaz a mennyből való alászállással, ami a megtestesülésben valósult meg. Csak az „térhet vissza az Atyához”, aki az „Atyától jött ki”: Krisztus. „Senki sem ment föl az égbe, csak aki alászállott az égből, az Emberfia” (Jn 3,13). Az emberség saját természetes erőire hagyva nem képes bemenni az „atyai házba”, Isten életébe és boldogságába. Egyedül Krisztus nyithatta meg az embernek az utat: „hogyan nekünk, az Ő tagjainak megadja a reményt, hogy mi is eljuthatunk oda, ahová Ő elsőként előrement”.

663. Ettől kezdve Krisztus az Atya jobbán ül: „Az Atya jobbán kifejezéssel azt az isteni tiszteletet és dicsőséget jelezzük, amelyben Isten Fia mint az Atyával egylényegű Isten az idő kezdete előtt volt, és ahol az idők végén, megtestesülvén, testi módon is helyet foglal, mert teste ugyanabba a dicsőségbe került.”

665. Krisztus mennybemenetele Jézus emberségének végleges bemenetelét jelenti Isten mennyi országába, ahonnan ismét el fog jönni, de a közbülső idő elrejteti Őt az emberek szeme elől.

666. Jézus Krisztus az Egyház feje, előttünk ment be az Atya dicsőséges országába, hogy mi, az Ő testének tagjai abban a reményben éljünk, hogy egykor örökre együtt leszünk Vele.

667. Jézus Krisztus egyszer s mindenkorra belépett a mennyei szentélybe, és szüntelenül közbenjár értünk mint közvetítő, aki állandóan árasztja ránk a Szentlelket.

670. A mennybemenetel óta Isten tervének megvalósulása elkezdődött. Már az „utolsó órában” vagyunk (1Jn 2,18). „Elérkezett tehát már hozzánk az idők vége, és e világ megújítása visszavonhatatlanul elkezdődött, és a jelen világban bizonyos módon elővételeztetik: az Egyház ugyanis már a földön igaz, jóllehet tökéletlen szentséggel ékeskedik.” Krisztus Országja jelenlétét azon csodálatos jelekkel már mutatja, melyek kísérik az Egyház által történő hirdetését.

2795. A mennyek szimbóluma a szövetség misztériumára utal, melyben élünk, amikor a mi Atyánkhoz imádkozunk. Ő a mennyekben van, ez az Ő lakása, az Atya háza tehát a mi „házánk”. A szövetség földjéről a bűn kiűzött minket, és az Atyához a mennybe a szív megtérése vezet vissza. Krisztusban tehát az ég és a föld megbékél, mert egyedül a Fiú „szállt alá a mennyekből”, és Ő teszi, hogy mi Vele együtt oda fölmenjünk keresztje, föltámadása és mennybemenetele által.

2.2.2. PÁPAI GONDOLATOK

SZENT VI. PÁL PÁPA EVANGELII NUNTIANDI KEZDETŰ APOSTOLI BUZDÍTÁSA

66. Az egész egyház feladata az evangelizáció, mégis különböznek az evangelizáció tevékenységi területei. Az egységes küldetés mellett a szolgálatoknak e sokfélesége teszi oly széppé az evangelizációs munkát. Idézzük fel röviden ezeket a szolgálatokat.

Első helyen legyen szabad rámutatni arra, milyen gondosan bízta az apostolokra Urunk az evangélium tanúsága szerint az igehirdetés szolgálatát. Kiválasztotta őket, több éven keresztül családias légkörben fölkészítette őket, megbízta és küldte őket. Azt akarta, hogy ők legyenek az üdvösség örömhírének hivatásos tanítómesterei. Az apostolok pedig utódokat állítottak maguk helyébe, akiknek hivatásuk, hogy az ő nyomukba lépve továbbadják a Jó Hírt.

SZENT VI. PÁL PÁPA INDULGENTIARIUM DOCTRINA KEZDETŰ KONTITÚCIÓJA

2. Miként az isteni kinyilatkoztatásból tudjuk, a bűnöket az isteni szentség és igazságosság által kiszabott büntetések követik, melyeket akár itt a Földön az életnek fájdalmaival, nyomorúságaival és viszontagságaival, s főként a halál elviselésével, akár a másvilágon tűz és szenvedések, vagyis tisztító büntetések által kell lerónunk. A keresztények ezért mindenkor meg voltak győződve arról, hogy a gonosz útnak sok keserves következménye van, s hogy a gonosz út göröngyös, tövises és ártalmas számára, akik járnak rajta.

Isten igazságos és irgalmas ítélete azért rója ki ezeket a büntetéseket, hogy megtisztítsa a lelket, megvédje az erkölcsi rend szentségét, és teljes méltóságában állítsa helyre Isten dicsőségét. Minden bűn megzavarja ugyanis azt az egyetemes rendet, amit

Isten kimondhatatlan bölcsessége és végtelen szeretete határozott meg; és minden bűn igen nagy javakat rombol le mind a bűnös személy, mind az emberi társadalom szempontjából. Világosan látta minden kor keresztényeinek lelkiismerete, hogy a bűn nemcsak az isteni törvény áthágása, hanem azonfelül még ha nem is mindig közvetlenül és nyíltan az Isten és az ember közötti személyes barátságának is megvetése vagy elhanyagolása, Istennek valóságos és soha eléggé föl nem mérhető megsértése, sőt hálátlan visszautasítása annak a szeretetnek, melyet Isten Krisztusban ajánlott föl nekünk, amikor Krisztus a barátaivá hívta meg tanítványait, nem szolgálknak.

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA CATECHESI TRANSDENDAE KEZDETŰ APOSTOLI BUZDÍTÁSA

10. Az apostolok küldetése

A tanító Krisztus alakja mélyen bevésődött a tizenkét apostol és az első tanítványok lelkébe, és a parancs, hogy „elmenvén tanítsatok minden népet” (Mt 28,19), egész életüket meghatározta. Erről tanúskodik Szent János, amikor Jézus szavát idézi evangéliumában: „Nem nevezlek többé szolgának benneteket, mert a szolga nem tudja, mit tesz az Ura. Barátainknak mondalak titeket, mert amit hallottam Atyámtól, azt mind tudtul adtam nektek” (Jn 15,15). Mert nem a saját ötletük volt, hogy Jézust kövessék, hanem Jézus választotta ki és Ő tartotta maga mellett őket, és húsvét előtt Ő rendelkezett úgy, hogy elmenjenek és maradandó gyümölcsöt hozzanak (vö. Jn 15,16). Ez volt az oka annak, hogy feltámadása után nyíltan küldte őket, hogy minden népet tegyenek tanítvánnyá.

Az Apostolok Cselekedetei teljes egészében arról tanúskodik, hogy az apostolok és a tanítványok hűségesek voltak a kapott hivatáshoz és küldetéshez. Az első keresztény közösségek „állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban” (ApCsel 12,24). Ebben pedig már feltűnik a szervezett Egyház képe, amint a tanító apostolok forrásából merítve megszületik és állandóan táplálkozik Isten igéjével; amint ünnepel az eucharisztikus áldozattal és tanúságot tesz a világban az Úrról a szeretet tetteivel.

Mikor pedig az apostolok tevékenysége gyanússá vált ellenségeik szemében, azt nehezményezték, hogy „tanítják a népet” (ApCsel 4,2), és megparancsolták nekik, hogy egyáltalán ne beszéljenek és ne tanítsanak Jézus nevében (ApCsel 4,18). Tudjuk azonban, hogy éppen a tanítás kérdésében az apostolok úgy ítélték, hogy inkább Istenre kell hallgatniuk, mint az emberekre. (ApCsel 4,19)

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA REDEMPTIONIS DONUM KEZDETŰ APOSTOLI BUZDÍTÁSA

6. E meghívás struktúrája – amint azt az ifjú szavaiból a szinoptikusoknál (lásd Mt 19,21; Mk 10,21; Lk 18,22) kihámozhatjuk – akkor tűnik elő, amikor az ember saját emberségének alapvető kincsét annak a kincsnek a távlatában fedezi föl, amely a mennyben az emberé. Ebben a távlatban saját emberségünk alapvető kincse összekapcsolódik azzal, hogy „önmagunkat adva létezzünk”. E meghívásban a közvetlen vonatkoztatási pont Jézus Krisztus élő személye. A tökéletesség útjára szóló hívás tőle és általa a Szentlélekben nyer formát, aki új és új személyeket – férfiakat és nőket, életük különböző szakaszában, főleg fiatal korukban – tanít meg mindarra, amit Krisztus

mondott (Jn 14,26); nevezetesen arra, amit az ifjúnak mondott, aki kérdezte tőle: „Mester, mi jót kell tennem, hogy eljussak az örök életre?” (Mt 19,16) Krisztus válaszából – aki az őt kérdezőre „ránézett és megszerette” – a megváltás misztériumának hatékony kovása árad annak tudatába, szívébe és akaratába, aki őszintén és igazságban keres.

Az evangéliumi tanácsok útjára szóló hívás ily módon mindig Istentől indul: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és arra rendelvelek, hogy elmenjete és gyümölcsöt hozzatok, és gyümölcsötök maradandó legyen” (Jn 15,16). Maga a meghívás, mellyel az ember igazán fölfedezi az ajándékozás evangéliumi törvényét, s amely emberségébe van írva, ajándék! Ajándék, telve az evangélium mélységével, ajándék, melyben a megváltás misztériumának isteni és emberi lényege ragyog a világra. „A szeretetnek nem az a lényege, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy ő szeret minket, és elküldte a Fiát bűneinkért engesztelésül” (1Jn 4,10).

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA REDEMPTORIS MATER KEZDETŰ ENCIKLIKÁJA

51. A liturgikus zsolozsma végén, az Egyház antifónákkal fohászkodik Máriához. Ezek egyike, az Alma Redemptoris Mater így hangzik:

„Üdvözítőnk édesanyja,
Mennyeknek megnyílt kapuja
Tengerjárók szép csillaga
Boldogságos Szűz Mária!
Légy segítség hű népednek
Az elesett bűnösöknek
Ki szülője Istenednek
Anyja lettél Teremtődnek!”

(A latin himnusz szó szerinti fordítása: Fölséges anyja a Megváltónak, Mennország mindenkor nyitott kapuja vagy és tengernek csillaga. Siess segítségére elesett népednek, mely iparkodik felkelni, Te, aki – a természet csodálkozására – szülted Teremtődöt! A fordító jegyzete.)

„Natura mirante”! 'A természet ámulatára!' Az antifóna eme szavai azt a hívő csodálkozást érzékeltetik, amely Mária istenanyaságának misztériumát kíséri – bizonyos értelemben – minden teremtmény, de főként Isten egész népe, az Egyház szívében. Csodálatos, hogy milyen messzire ment Isten, minden dolgok Teremtője és Ura „önmaga kinyilatkoztatásában”!

Milyen ragyogóan hidalta át minden téren azt a végtelen távolságot, amely elválasztja a Teremtőt a teremtménytől! S ha Isten önmagában kimondhatatlan és kifürkészhetetlen, még inkább az az Ige megtestesülésének tényében, aki a Názáreti Szűz által emberré lett. Ha öröktől fogva meghívta az embert, hogy részese legyen isteni természetének, szabad azt állítanunk, hogy ugyanakkor tervbe vette az ember „átistenülését”, történelmi helyzetének megfelelően, úgy, hogy még a bűnbeesés után is kész újra visszaállítani szeretetének örök tervét, vele egylényegű Fia „emberré válásának” drága árán. Az egész teremtés, de főként az ember, nem tehet mást, mint hogy csodálkozik ezen az ajándékon, melynek a Szentlélekben lett részese. Mert „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta oda”.

E misztérium középpontjában, e hit ámulatában áll Mária. A Megváltó fönséges anyja tudta meg elsőként: „Te születed, a természet csodálkozására, a szent Teremtőt!” („Tu quae genuisti, natura mirante, tuum sanctum Genitorem!”)

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA CHRISTIFIDELES LAICI KEZDETŰ APOSTOLI BUZDÍTÁSA

32. Térjünk vissza a szőlőtő és szőlővesszők bibliai képéhez, amely azonnal és közvetlenül a termékenység és az élet szemlélésére indít bennünket. A szőlőtőn élő és belőle táplálkozó vesszőknek gyümölcsöt kell hozniuk, amint a Szentírásban olvassuk: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz.” (Jn 15,5) Gyümölcsöt hozni a keresztény és egyházi élet lényegi követelménye, és ezért aki nem hoz gyümölcsöt, nem marad meg a közösségben: „Minden szőlővesszőt, mely nem hoz gyümölcsöt, (Atyám) lemetesz rólam” (Jn 15,2).

Ez a Jézussal fennálló közösség, melyből a Krisztus-hívók egymás közötti közössége források, a termékenység szükséges föltétele, mivel „nélkülem semmit sem tehettek” (Jn 15,5). Ezért a másokkal való közösség a legnemesebb gyümölcs, amit a szőlővesszők hozhatnak; ez ugyanis Krisztusnak és az Ő Lelkének ajándéka.

Mivel tehát a közösség közösséget teremt, és saját természeténél fogva annak közösségi küldetését hozza létre, Jézus ezért mondja tanítványainak: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, s arra rendelvelek, hogy elmenjete, teremjete gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt.” (Jn 15,16)

A közösség és a küldetés egymással mélyen összekapcsolódnak és kölcsönösen átjárják egymást, valamint egybefonódnak olyannyira, hogy a közösség a küldetés forrása és gyümölcse, ezért a közösség missziós jellegű, a misszió pedig a közösségre irányul. Ugyanaz a Lélek, aki az Egyházat összegyűjti és egyesíti, küldi, hogy hirdesse az evangéliumot „a földkerekség végső határáig” (ApCsel 1,8). Ami pedig az Egyházat illeti, tudja, hogy a közösséget egyetemes rendeltetésű ajándékként kapta. Továbbá az Egyház úgy tekinti ezt az ajándékot, hogy az egész emberi nem és minden egyes ember számára szét kell osztania, hiszen a Szentlélektől kapta, aki a hívők szívébe kiárasztja Jézus Krisztus szeretetét, valamint a belső egység, egyszersmind a kifelé történő terjesztés csodálatos erejét. Az Egyház küldetése pedig saját természetéből születik, amint azt Krisztus rendelte, tudniillik „jele és eszköze legyen...az egész...emberi nem egységének”. Ennek a küldetésnek az a célja, hogy mindenki megismerje és megtapasztalja az „új” közösséget, amely Isten emberré lett Fiával érkezett el az emberiség történelmébe. Erről tanúskodik János evangélista, aki a boldogító célt az Egyház egész küldetésének céljaként állítja, mondván: „Amit láttunk és hallottunk, azt nektek is hirdetjük, hogy ti is közösségben legyetek velünk. Mi ugyanis az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal vagyunk közösségben.” (1Jn 1,3)

Tehát az Egyház küldetését tekintve az Úr nagy felelősséget bíz az Isten népének többi tagjával közösségben lévő világi Krisztus-hívókra, amint a II. Vatikáni Zsinat atyái is elismerték: „A fölszentelt pásztorok jól tudják, hogy a világi hívők mennyire javára vannak az egész Egyháznak. A pásztorok ugyanis tudják, hogy Krisztus nem arra rendelte őket, hogy egyedül hordozzák az Egyház üdvözítő küldetését a világ felé, hanem az ő nagyszerű hivataluk az, hogy úgy gondozzák a híveket és ismerjék el az ő szolgálataikat és

karizmáikat, hogy valamennyien a maguk módján együtt munkálkodjanak a közös művön.”

2.3. LITURGIKUS NÉZŐPONT

2.3.1. AZ EVANGÉLIUMI SZAKASZ KAPCSOLÓDÁSI PONTJAI A SZENTMISE SZERTARTÁSÁNAK EGYÉB SZÖVEGEIVEL

Az *evangéliumi* szakasz (Jn 15,9-17) fő üzenete a szeretet. Jézus az ő és az Atya közötti szeretet dinamikájához hasonlítja az Isten képre teremtett emberek közötti szeretetet. Az ember szeretetének tehát két fő vonalát emeli ki: az Isten és az embertárs szeretetét. Felhívja a figyelmet ennek fontosságára, ugyanakkor hangsúlyozza, hogy Isten előbb szeret minket.

A *szentlecké* (1Jn 4,7-10) ez utóbbi gondolatot erősíti meg, ugyanakkor tovább is viszi, amikor az apostol kijelenti: **Isten maga a szeretet.**

A szeretet témája jelenik meg az alleluja-versben: „Aki szeret engem, megfogadja szavamat, Atyám is szeretni fogja, és hozzá költözünk.” (Jn 14, 23), az *egyetemes könyörgéseket bevezető mondatban*: „Testvéreim! Isten maga a szeretet. Kérjük kegyelmét, hogy szeretetünket soha meg ne rontsa az önzés métele!”, illetve az *áldozási énekekben* is: „Ha szerettek engem, tartsátok meg parancsaimat – mondja az Úr. Én pedig kérni fogom az Atyát, és más Vigasztalót ad nektek, aki veletek marad mindörökké, alleluja” (Jn 14,15-16).

Isten szeretete a kereszten meghalt, de valóban feltámadt Jézus Krisztusban tárul fel, akit a tanítványok mindenkinek hirdetnek. Ennek az örömhírnek a befogadása pedig örömmel és csodálattal tölti el az embereket, ahogy az első *olvasmányban* (ApCsel 10,25-26.34-35.44-48) és a *válaszos zsoltárban* (Zsolt 97,1.2-3ab.3cd-4) is láthatjuk: „Zengjete az Úrnak új éneket, csodálatra méltó, amit művelt.”

2.3.2. LITURGIKUS ÉNEKEK

ÉNEKLŐ EGYHÁZ

Örvendező szóval (552)

<http://nepenektar.hu/idoszak/husvet/liturgia/191/intr/636/orvendezo-szoval-vocem-jucunditatis>

Nem hagylak árván (555)

<http://nepenektar.hu/idoszak/husvet/liturgia/191/comm/642/nem-hagylak-arvan-non-vos-relinquam>

GITÁROS ÉNEKEK

Dax: Isten tenyerén

<http://daxdalok.hu/Dalok/IstenTenyeren1984.zip>

Dax: Hálaadó zsoltár

<http://daxdalok.hu/Dalok/IstenTenyeren1984.zip>

2.4. PEDAGÓGIAI NÉZŐPONT

2.4.1. EVANGÉLIUM TÉMÁJÁT FELDOLGOZÓ IRODALMI MŰVEK

Babits Mihály: Zsoltár gyermekhangra

Az Úristen őriz engem
mert az Ő zászlóját zengem.

Ő az Áldás, Ő a béke
nem a harcok istensége.

Ő nem az a vészes Isten:
az a véres Isten nincsen.

Kard ha csörren vér ha csobban,
csak az ember vétkes abban.

Az Úristen örök áldás,
csira, élet és virágzás.

Nagy, süket és szent nyugalma
háborúnkat meg se hallja.

Csendes ő míg mi viharzunk
békéjét nem bántja harcunk:

Az Úristen őriz engem
mert az Ő országát zengem.

Az Ő országát, a Békét,
harcainkra süketségét.

Néha átokkal panaszlom
de Ő így szól: "Nem haragszom!"

Néha rángatom, cibálom:
- tudja, hogy csak őt kívánom.

Az is kedvesebb számára,
mint a közömbös imája.

Az Úristen őriz engem
mert az Ő zászlóját zengem.

Hogy daloljak más éneket,
mint amit Ő ajkamra tett?

Tőle, Hozzá minden átkom:
hang vagyok az Ő szájából.

Lázás hang talán magában:
kell a szent Harmóniában.

S kell, hogy az Úr áldja,
védje aki azt énekli: Béke

Fehér lepedő

Egy fiatalember egymagában ült az autóbuszban. Kitekintett az ablakon. Alig múlt húsz éves, csinos, finom arcvonású fiú volt. Egy nő ült le a mellette lévő ülésre. Miután kicsit kedvesen elbeszélgettek a meleg tavaszias időről, a fiú váratlanul így szólt:

Két évig börtönben voltam. Ezen a héten szabadultam, éppen úton vagyok hazafelé. Áradt a szó belőle, miközben mesélte, hogy egy szegény, de becsületes családban nőtt fel, és az a bűntett, amit elkövetett mekkora szégyent és fájdalmat okozott szeretteinek, akiktől a két év alatt semmi hírt nem kapott. Tudta, hogy szülei túl szegények ahhoz, hogy vállalják az utat és meglátogassák őt a börtönben, és azt is tudta, hogy túl tudatlannak érzik magukat ahhoz, hogy levelet írjanak neki. Mivel választ nem kapott, ő a maga részéről nem írt nekik többször. Szabadulása előtt három héttel tett egy utolsó, reménytelen próbálkozást, hogy kapcsolatba lépjen velük. Bocsánatukért könyörgött, amiért csalódást okozott nekik. Miután kiengedték, felszállt az első buszra, ami éppen a házuk előtt haladt el, ott ahol felnevelkedett, és ahol még most is élnek szülei. Szüleinek megírta, hogy megbocsátásuk jeléül egy jelet kér tőlük. Olyan jelet, amit jól lát az autóbusból: ha még visszafogadnák őt, kössenek egy fehér szalagot a kert almafájára. Ha ezt a jelet nem látja, nem száll le az autóbusról, és örökre távozni fog életükből.

Az uticélhoz közeledve a fiút egyre nagyobb nyugtalanság töltötte el. Nem mert az ablakon kinézni. Biztos volt benne, hogy az almafán nem fogja meglátni a szalagot. Útitársa, végighallgatta történetét, majd udvariasan megkérte a fiút:

– Cseréljünk helyet. Majd én figyelek az ablakból.

Éppen csak néhány ház előtt haladt el az autóbusz, amikor a nő meglátta az almafát. Könnyeivel küszködve, kedvesen megérintette a fiatalember vállát:

– Nézze! Nézze! Az egész fát fehér lepedők, zsebkendők és törülközők borítják.

2.5. KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

- Mi jellemzi az én szeretetemet?
- Milyen barát vagyok?

3. ORATIO – IMÁDSÁG

A szentmise első könyörgése

Mindenható Istenünk, add, hogy odaadó buzgósággal ünnepeljük Urunk feltámadásának örömnapjait. Engedd, hogy cselekedeteinkkel mindenkor életre váltsuk, amit az emlékezéssel felidézünk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Imádság

Mennyei Atyám, Jézus nevében kérlek, küldd el Szentlelkedet, hogy sose felejtsem el és mindig tudjam ünnepelni azt az ajándékot, hogy Fiad kiválasztott és barátjának hív engem is. Ámen.

4. CONTEMPLATIO – SZEMLÉLŐDÉS

Maradjatok meg az én szeretetemben! (Jn 15,9-17)

(Forrás: Shutterstock)

5. CONDIVISIO – MEGOSZTÁS

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

– Jézus engem is barátjának nevez, engem is kiválasztott! Ha pedig kiválasztott, akkor tudja, hogy kit választott ki, illetve erőt is ad a küldetéshez!

– az Úr Jézus hűséges barát.

6. ACTIO – TETTEKRE VÁLTÁS

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- maradjak meg Jézus szeretetében: vagyis ünnepelem minden nap, hogy ő engem is szeret, illetve erre a szeretetre törekedjem magam is válaszolni.
- ápoljam az Úr Jézussal való barátságunkat.

IMPRESSZUM

A *Lectio divina segédanyagok*, amiknek felépítése a *lectio divina* módszer felosztását követi, segítik az evangéliumi szakasz imádságos elmélyítését.

Lectio divina segédanyag, Húsvét 6. vasárnap („B” év)

Borítófotó © Shutterstock

A Biblia szövegének fordításait a következő forrásokból vettük át:

- liturgikus szöveg: igenaptar.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 18.)
- a görög szöveget az SBLGNT (utolsó letöltés 2020. május 11.)
- latin fordítás: Vatikán online archívuma (utolsó letöltés 2020. május 14.)
- további magyar fordítások: szentiras.hu (utolsó letöltés 2020. május 12.)

Lyoni Szent Irenéusz Eretnekségek ellen című művének részletét a Bibbia dei Padri kiadvány alapján Hegyi László fordította.

Katolikus Egyház Katekizmusa: archiv.katolikus.hu/kek (utolsó letöltés 2020. május 15.)

Pápai gondolatok: regi.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 14.)

Babits Mihály: Zsoltár gyermekhangra – <https://epa.oszk.hu/00000/00022/00251/07489.htm>

Fehér lepedő (Bruno Ferrero nyomán) – <http://www.bibliai-kincsestar.hu/news/marcius-1/>

A *Lectio divina segédanyag* összeállításában a *lectio divina* munkacsoport működött közre, melynek vezetője Nyúl Viktor, egykori és jelenlegi tagjai pedig: Asztalos Gábor Tamás, Asztalos Lívía, Csonka Laura, Endrédi Melinda, Geizselhardt Sára, Görföl Tibor, Grász-Szily Boglárka, Haász Rebeka Anna, Fazekas Zsófia, Hegyi László, Járai Ferenc, Máté Mária Magdolna Teréz nővér, Mohay Réka, Molnár Dzszenifer, Nyúlné Révfalvi Ildikó, Paál Ágnes, Rác Dávid, Rác Édua Anna, Roszkopf Rita, Sárszegi Judit, Szabóné Nagy Katalin, Vermes Nikolett, Zimonyi Géza.

Ezen kiadvány tartalma szerzői jogi védelem alatt áll. A szerzői jogok tulajdonosai a fentebb említett esetekben az ott megjelölt jogtulajdonosok, külön meg nem jelölt esetekben a Pécsi Egyházmegye. Hitbuzgalmi és lelkipásztori célra a kiadvány anyaga szabadon felhasználható.

Kiadja a Pécsi Egyházmegye, 2021

7621 Pécs, Dóm tér 2.

E-levelelő: lectio.divina@pecs.egyhazmegye.hu

Honlap: lectiodivina.hu